

Az alpáriságnál több kell

ROSTÁS SZABOLCS

Ha nem az állami hatóságok inkompetenciájáról és mélységes átpolitizáltságáról, továbbá a romániai társadalom súlyos erkölcsi válságáról szólna, a fungáló bukaresti hatalom ellen egyedi rendszám táblával tiltakozó román férfi esetén akár jót is szórakozhatnánk. Derűtségre azonban semmi ok. És pedig. Teljesen nyilvánvaló, hogy a román belügyminisztérium munkatársai hibát hibára halmoztak a kormányzó Szociáldemokrata Pártot (PSD) gépkocsija felhasználásával gyalázó svédországi vendégmunkás ügyében. Már az országba való belépéskor fel kellett volna szólítaniuk a határőröknek, hogy távolítsa el a személyre szabott rendszám táblát, hiszen közerkölcsöt sért és alkalmas mások megbotránkoztatására – és itt elsősorban nem a Liviu Dragnea vezette alakulat szimpatizánsaira, hanem valamennyi polgárra gondolunk. A közlekedés-rendészetnek két hét, valamint a PSD-ellenes járművezető többszöri igazoltatása kellett ahhoz, hogy végül radikális

döntést hozva bevonja az ország-világ előtt ismertté vált rendszám táblát. Vele együtt a sofőr jogosítványát, ami jogellenes, hiszen a svéd hatóságok által forgalomba íratott rendszám tábla formailag és jogilag megfelel az előírásoknak Európa országaiban, egyedül Romániában kifogásolható, de már más szempontok alapján. A román rendőrség ott is téved, amikor a közúti közlekedésről szóló Bécsi egyezményre hivatkozva állítja: rendszámot vagy számjegyből, vagy számjegyekből és betűkből kell összeállítani. Nos, ez belga kezdeményezésre már rég nincs így, a nyugat-európai ország javaslatára az egyezményt módosították, ezáltal ott „HAHAHA” és „XXXXXX” kombinációkkal ellátott gépkocsik is közlekednek, de söprögessünk csak a mi portánkon: Romániában a sportélet közismert figuráinak szenvedélye révén megfordult már – Amerikában bejegyzett – gépkocsi Steaua rendszámmal is.

Tévelygésein, hibás jogszabály-értelmezésein túlmenően tehát a román rendőrségről senki nem mossa le, hogy politikai utasításra vadászott napokig az aktuális hatalmat becsmérő férfira, majd indított ellene bűnvádi eljárást. Ez a szervilizmus rendkívül rossz fényt vet arra a rendvédelmi szervre, amelynek tevékenységéből teljesen ki kellene zárni a politikai beavatkozást.

Van azonban ennek a történetnek egy másik vetülete, ami legalább ilyen aggasztó, és amely a hazai tár-

sadalom mélységes erkölcsi züllésére utal. Az elmúlt hetekben a fél ország leplezetlen kéjjel, elégedetten csettintve üdvözölte a Svédországba szakadt férfi ama gesztusát, amely fölött a jól nevelt és jóérzésű emberek rendszerint pironkodnak és megbotránkoznak. A kormánypártot orális szexre, fellációra felszólító felirat („muie” annyit tesz, mint „szopsz”) mögötti alpári, obszcén, szexista üzenet azoknak a neveletleneknek, műveletleneknek, mondjuk ki, bunkóknak a sajátja, akik számára a vitakultúra kimerül a vitapartner becsmérésében. Miközben azzal vádolja a rendőrséget, hogy kiskorú fia jelenlétében vonták be a jogosítványát, és emiatt együtt maradtak az út szélén, az egyedi rendszámával protestáló férfi szülőként is helytelenül járt el, amikor vulgaritásra tanította gyermekét. Mindazonáltal a polgári kiállás politikai tekintetben is elhibázott, a szociáldemokrata alakulat orális aktusra való felszólítása ugyanis nagyon kevés politikai ellenálláshoz, kormánybuktatáshoz. Bármenynyire is megérdemelné a bukást, a „MUIE PSD” rendszámra, falakra és lucernásra történő felrajzolásával nem lehet eltávolítani a hatalomból Liviu Dragneát és csapatát. Ha a romániai politikai és polgári ellenzék kezében ez az egyetlen adu és fegyver a jelenlegi hatalommal szemben, akkor azt jelenti, hogy lesüllyedt a sokat ócsárolt és gyalázott szociáldemokraták szintjére. És akkor tényleg nincs remény.

FORRÁS: REALITATEA.NET

Már a határőröknek el kellett volna távolíttatniuk a rendszám táblát, hiszen közerkölcsöt sért

Magyar érdekképviselő

KOTTÁSZ ZOLTÁN,
MAGYAR IDŐK

Nyolc évvel ezelőtt nagy volt a riadalom Szlovákiában – néhány szlovák ismerősöm komolyan aggódott amiatt, hogy mi lesz a szlovák-magyar kapcsolatokkal, ha a Fidesz kerül hatalomra. 2010-re ugyanis mélypontra süllyedt az északi szomszédunkkal való viszony, hála Robert Fico magyargyűlölő koalíciós partnerének, Ján Slotának és az inkompetens, Göncz Kinga félmjelezte magyar diplomáciának. A 2010 előtti években történhetett meg az, hogy Ján Slot szlovák tankok Budapestre vonulásával fenyegetőzött, Sólyom László köztársasági elnök nem léphetett Szlovákia területére, a megvert Malina Hedvig pedig áldozatból bűnös lett.

A megromlott viszony hozadéka volt az is, hogy az Orbán-kormány egyik első intézkedéseként meghozott, az egyszerűsített honosítási eljárásról szóló törvényre reagálva a Fico-kormány elrendelte a kettős állampolgárság tilalmát, amelynek értelmében megfosztották szlovák útlevelűktől azokat, akikről kiderült, Szlovákián kívül más ország állampolgárai is egyben.

A Fidesz hatalomra kerülésével riogatók minden bizonnyal attól tartottak, hogy súlyosbodik a konfrontáció, lévén a párt a nemzeti érdekek határozott védelmét szorgalmazó külpolitikát képvisel. A félelmek azonban alaptalannak bizonyultak, éppenséggel a nemzeti érdekek határozottabb védelme miatt.

Orbán Viktor és a 2010-ben megbukott, majd 2012-ben újra kormányra jutó szociáldemokrata Robert Fico ugyanis ebben a tekintetben érékzősséget alkot. Mindketten a pragmatizmusra, az ideológia mellőzésére, a szuverenitás fontosságára helyezik a hangsúlyt, a gazdaságpolitikában pedig nélkülözhetetlennek tartják az állam szerepét. A hasonló gondolkodásmód vezethetett ahhoz, hogy a kétoldalú kapcsolatokban jelen lévő problémák ellenére sikerült kifejezetten baráti viszonyt létesítenünk egymással.

Ugyanez igaz a többi szomszédunkra is. A menekültválság során tapasztalt feszültségeken túl-

lépve ma Szerbiával, Horvátországgal, Szlovéniával és Ausztriával is kiváló viszonyt ápolunk, de a magyarkártyát az aktuális belpolitikai haszonszerzés reményében kiájtó Romániával is sikerült normális mederbe terelni a kapcsolatunkat.

A határon túli magyarok tekintetében pedig ne feledjük: az elmúlt évtizedekben a Fidesz volt az egyetlen párt, amely jelentős politikai és gazdasági támogatást nyújtott a magyar közösségeknek. Hogy Vona Gábort kifütyülték Erdélyben, Gyurcsány Ferenc pedig a határon túliak szavazatának elvételével kampányolt, nem pusztá véletlen.

A jószomszédok sorából azonban kilóg Ukrajna. A Kijevvel ápolt viszonyunkat nehéz manapság értelmezni, hiszen az ukrán fővárosban hozott döntések sokszor értelmezhetetlennek tűnnek. Vegyük Grezsa István példáját: a magyar miniszteri

A Fidesz hatalomra kerülésével riogatók minden bizonnyal attól tartottak, hogy súlyosbodik a konfrontáció, lévén a párt a nemzeti érdekek határozott védelmét szorgalmazó külpolitikát képvisel.

biztos Kárpátalja fejlesztéséért felel, ez pedig szúrja Kijev szemét, hiszen Kárpátalja – mondják – Ukrajna szuverén területének egy része.

A Budapestnek emiatt tiltakozó jegyzéket küldő ukrán külügyminisztérium ugyanakkor nem tiltakozott Grezsa István korábbi tisztsége miatt, amikor is a Szabolcs-Szatmár-Bereg megye és Kárpátalja fejlesztési feladatainak kormányzati koordinációjáért felelős kormánybiztos volt.

A helyzet az, hogy a kijevei politikát ma minden szinten a zsigeri oroszgyűlölet szövi át, amelynek a – kisebbségellenes jogszabályok révén – a kárpátaljai magyar közösség is áldozatul esett. Amíg pedig ez az állapot nem oldódik fel, Magyarország kénytelen lesz fenntartani az Ukrajna euroatlanti integrációjával szembeni vétőjét. Kijev érthetetlen keménykedése azt bizonyítja, hogy mindig is lesznek Ján Sloták. A határozott, nemzeti érdekeket védő külpolitika ezért a Kárpát-medencei magyarság számára nélkülözhetetlen.

Befejezetlen történet, avagy aki korrup, az a legkorruptabb

SZENTGYÖRGYI LÁSZLÓ

Nemrég történt, hogy hosszas huzavona, politikai taktikázás után Klaus Johanniss államfő mégiscsak menesztette a korrupció-ellenes ügynökség éléről a sokak – különösen a brüsszeli és washingtoni támogatói – által nélkülözhetetlennek tartott Laura Codruța Kövesit. Az eset heves reakciót váltott ki a hazai ellenzékben, de külföldi körökben is

nemtetszésüket fejezték ki az ügyész elmozdítása miatt. A kormányoldal diadalként, az ellenzék a korrupció-ellenes küzdelem végeként élte meg az esetet. Pedig mindössze annyi történt, hogy az egyik – igaz, a legfontosabbak közé tartozó – személyt leseperték a politikai sakkasztól. Mert az is világossá vált, hogy az említett ügyészség és a hírszerző szolgálat alkotta „vegypáros” a legfőbb politikacsinaló tényezővé vált azáltal, hogy szinte tetszés szerint bárki ellen eljárást indíthatott. Ők mondták meg, kinek oszthatnak lapot és kinek nem a román politikában.

De mit is tudunk a korrupcióról, hogyan vélekedünk róla mi, akiket úgymond kihagytak belőle? A helyzet a következő: az átlagember a korrupcióról csak általánosságokban képes beszélni. Úgy, mintha tőle

igen távol álló jelenségről lenne szó, amihez neki még véletlenül sem lehet köze. Hajlamos ilyeneket gondolni: minden román megvesztegethető, ezzel szemben minden magyar megvesztegethetetlen. Vagy: nem minden román korrup, bár ezzel azt is kénytelen elismerni, hogy bizony nem minden magyar ártatlan – legalábbis a korrupció tekintetében. Az elfogulatlanabbak azt is elismerik, hogy alkalom szüli a tolvajt, azaz: hatalom a korrupciót. Ebből következően a korrupció kéz a kézben jár a hatalommal, mondhatni egymást feltételezik.

Az is tény, hogy erdélyi magyar világunkban bármiféle viszonylagos hatalmat eddig szinte kizárólag az RMDSZ politikai birtokoltak. Legalábbis a legutóbbi harminc esztendő alatt. Tudtuk, jóváhagyásuk nélkül

semmi sem mozdulhatott. Következésképpen a korrup, az a legkorruptabb

A román igazságszolgáltatás érdeklődési körébe került erdélyi magyar politikusok közül a legismertebb név a Borbély Lászlóé, aki azonban mentelmi jogával élve kivonta magát az eljárás alól. Közvetlen munkatársa, miniszteri tanácsosa azonban rácsok mögé került. Szintén letöltendő börtönbüntetésre ítélték Nagy Zsolt egykori távközlési minisztert, amiként Markó Attila egykori kisebbségügyi államtitkárt is. Aztán ott van Olosz Gergely esete, aki valaha Markó Béla megüresedett helyére is pályázott. Horváth Anna egykori kolozsvári alpolgármestert alapfokon két év nyolc hónap letöltendő szabadságvesztésre ítélték. A legfrissebb pedig Kiss

Sándor egykori Bihar megyei önkormányzati elnök, akit alapfokon hat év letöltendő börtönbüntetésre ítélték. Más lapra tartoznak a végül felmentett egykori kézdivásárhelyi és gyergyószentmiklósi polgármesterek esetei, akiknek szépen ívelő politikai karrierjét a közvélekedés szerint a vetélytárs szervezet hatékony közreműködésével törték derékba. Mi a közös vonás a felsorolt esetekben? Szinte semmi.

Hogy a román „független” bíróság elé került ügyek esetében hány igazságos ítélet született s hány igazságtalan, annak csak Isten a megmondhatója. Erre mondta valaki, hogy Románia esetében demokráciáról lehet beszélni, de jogállamról nem. Továbbá: minden elítélt természetesen ártatlannak tartja magát. A maga szemzőgéből tekintve akár igaza is lehet.